

Μια προσωπική άποψη για το ελληνικό καλλιτεχνικό πεδίο που δεν γνώριζε ο κ. Φάμπρι, παρ' ολίγον καλλιτεχνικός διευθυντής του φεστιβάλ Αθηνών.

Αθήνα- Βρυξέλες-Επίδαυρος

Οι δρόμοι από και προς το ελληνικό πνεύμα είναι πολλοί: δρομάκια, χωματόδρομοι και σοκάκια σε χωριά σχεδόν ερημωμένα. Αυτοκινητόδρομοι, εθνική οδός και Εγνατία συνδέουν τις πόλεις από την Πελοπόννησο ως την Ήπειρο, Μακεδονία και Θράκη, αλλά και μονοπάτια που διασχίζουν τα βουνά και ενώνουν τις κορυφογραμμές από τον Ψηλορείτη ως το Γράμμο και το Παγγαίο. Σιδηροδρομικές γραμμές για να περνούν τα τρένα γρήγορα από τους σταθμούς στη μεγάλη γραμμή: Ελλάδα – Ευρώπη, ενώ άπειρες γραμμές οργώνουν τη μεσόγειο και σβήνουν αμέσως, αλλά σαν αόρατα σχοινιά συνδέουν τις άκρες με τον κορμό, τα λιμάνια της ηπειρωτικής Ελλάδας.

Διαβάτες και ταξιδευτές κουβαλάνε, καταθέτουν και ανταλλάσσουν το φορτίο της ψυχής και του μυαλού τους, σε μια αέναη κίνηση. Άλλοι με πινέλο, με μολύβι, με νότες και με ήχους αποτυπώνουν τα δικά τους σημάδια στο «σώμα» που λέγεται Ελλάδα.

Εκεί ζυμώνονται όλα της ζωής: ο αγώνας για την επιβίωση, τα μικρά και τα μεγάλα, τα βάσανα και οι χαρές, τα πάθη και οι αδυναμίες, οι λαχτάρες κι οι καημοί, οι ιδέες, η σοφία και η γνώση, τα λάθη και οι αποτυχίες, για να δημιουργηθούν τα διαμάντια του πνεύματος και της τέχνης, που έλαμψαν στο πέρασμα των αιώνων και έγιναν δρόμοι-σημάδια για την ανθρωπότητα στην αναζήτηση της αλήθειας και του προορισμού του ανθρώπου στη ζωή και έγραψαν τη λέξη «πολιτισμός».

Αυτοί οι δρόμοι δεν γνωρίζουν σύνορα, γιατί δημιουργούνται από τα σήματα που στέλνουν οι καρδιές των ανθρώπων. Συναντιούνται στην Επίδαυρο, για να ενωθούν με όλους τους δρόμους που έρχονται και συνεχίζουν και πάνε σε όλες τις γωνιές, όπου υπάρχουν άνθρωποι. Αλλά και δεν μπορεί κανείς να τους αγνοήσει. Καμιά λεωφόρος δεν μπορεί να πάει απευθείας Βρυξέλες- Επίδαυρο. Θα σκοντάψει πάνω

στις κακοτράχαλες πέτρες και στα όχι των ανθρώπων, που ζουν και ανασαίνουν έξω από την τηλεόραση, μοχθούν και δημιουργούν.

Οι άρχοντες- μαριονέτες αυτού του λαού και τα αφεντικά τους, που επέλεξαν την αυτοβαση Βρυξέλες- Αθήνα- Επίδαυρο, περπατούν μονάχοι στην καυτή άσφαλτο. Και φυσάει κόντρα ένας αγέρας, που φέρνει τις φωνές, κραυγές και ψίθυρους, των πεινασμένων, των κυνηγημένων, των σκεπτόμενων και τα όνειρα εκείνων που αρνούνται να γίνουν μπαλαρίνες στα σχοινιά του συστήματος.

Το ελληνικό πνεύμα, η ψυχή του Έλληνα δεν δέχεται το βιασμό.

.....

Πάει το ψήλος σου, το χτίσμα σου συντρίμμα
Θα 'ρθει κι η ώρα, εσένα ήταν ο δρόμος
Σε βοριά κι ανατολή, νοτιά και δύση,
Σαν το δρόμο του ήλιου, γέρνεις, όμως
Το πρωί για σε δε θα γυρίσει.

.....

Και θα φύγεις κι απ' το σάπιο το κορμί,
Ω ψυχή παραδαρμένη από το κρίμα,
Και δε θα 'βρει το κορμί μια σπιθαμή
Μες στη γη για να το κάμει μνήμα

.....

Όσο να σε λυπηθεί
Της αγάπης ο Θεός,
Και να ξημερώσει μian αυγή
Και να σε καλέσει ο λυτρωμός,
Ω Ψυχή παραδαρμένη από το κρίμα

.....

Ο δωδεκάλογος του γύφτου (Προφητικός)
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Κοζάνη 4-4-2016

Γκουτζιαμάνη Γιάννα
φιλόλογος